

1

In mijn koffiemok zit een opgerolde envelop. En in de envelop zit een gebogen ansichtkaart. Op het plaatje staat een chic hotel. Ik herken de plek direct.

Greetings from Edinburgh!

Ik heb zin om de kaart ter plekke te verscheuren. Hier, waar ik sta, in ons maffe kantoorkeukentje, tussen meo's voor bingoavonden en pubquizzes waar ik nooit naartoe ga en mokken met flauwe teksten als *zit niet zo te mokken en bij problemen: drink OPLOSkoffie!* die precies verraden waarom. Mensen die hun werkplek als bar beschouwen – en hun collega's als jolige stamgasten – zullen nooit de top bereiken. En dat is wat ik wil, de top bereiken, de beste worden, een eigen stoel aan de bestuurstafel, als eerste vrouw bij de Van Esperbank. Maar daarvoor zal ik hard moeten werken, toewijding moeten tonen, meener Van Esper laten zien dat ik...

Meneer van Esper.

Hero.

Die avond op de golfbaan toen hij me...

Nee. O, nee. Ook hier heb ik een afspraak over, een harde grens. Werk is werk en privé is privé. En Hero van Esper staat in mijn hoofd op dezelfde rang als de vieze afwas in deze keuken: hij zit aan alles vastgeplakt, maar ik weiger er enige vorm van aandacht aan te besteden. Tenzij het straks in de raad van bestuur is, maar zelfs dan is hij een steen waar ik me geen tweede keer aan ga stoten. Nee, mijn cheques mag hij ondertekenen, mijn voorstellen goedkeuren en dat is het.

Ik trap op het pedaal van de vuilnisemmer, klaar om me van de ansichtkaart te ontdoen. Maar dan voel ik iets: een gewicht, op de bodem van de envelop. Ik keer de inhoud om.

Er glijdt een ketting in mijn hand. Een ketting met een gouden hanger. Een appel, kleiner dan een knikker. Het lijkt op de appel die ook op de ansichtkaart staat getekend, op de achterkant, onder het rommelige, zwierige handschrift dat ik meteen herken.

Wat als jij de baas was? lees ik. En tegelijkertijd hoor ik de woorden uit haar mond rollen. Hazel, met haar brede grijns, haar totaal ongepaste oogschaduw in discokleuren.

Want natuurlijk is het Hazel geweest, dat kan niet anders – het handschrift, het stupide hotel in Edinburgh waar ze met Hero was voor de prijsuitreiking, deze tekst die nergens op slaat. Het is namelijk geen kwestie van áls, maar van wannéér.

Want ik twijfel er niet over dat ik uiteindelijk de baas zal zijn. Dat is wat kantoren saai maakt, maar overzichtelijk; doe je werk goed, hou vol, toon ambitie, de volle driehonderd procent en je komt er vanzelf. Het zijn de drie d's: doelen, durf en doorzettingsvermogen die je uiteindelijk naar de hogere etages tillen. Je moet je kansen maken en grijpen. En mijn kans, die komt morgen.

Dus waarom deze kaart en waarom nu? Hazel weet hoe serieus ik mijn werk neem. Hoe gedreven ik ben. Dat ik een aanmoediging als deze niet nodig heb – en zeker niet van haar. Tenzij het geen aanmoediging is, maar een poging tot troost. Omdat het mijn andere moment van zwakte is geweest dit jaar: dat stomme huilerige telefoontje naar haar kamer in het hotel. Omdat ik haar wilde

waarschuwen voor Hero, voor het trucje dat hij iedere zakenreis uithaalt met een andere assistente. Omdat ik haar wilde behoeden voor de fout die ze alsnog heeft gemaakt – en die ze heeft moeten bekopen met haar baan.

Tenzij het waar is wat Lea heeft gezegd vorige week, toen Hero met zijn gewonnen prijs en al van de aardbodem leek verdwenen: dat Hazel niet ontslagen is, maar dat ze zelf ontslag heeft genomen. Omdat Hero en zij meer hebben gedeeld dan een zakenreisflirt. Ik heb er smakelijk om gelachen. Hero van Esper, playboy-multimiljardair, verliefd. Kun je het je voorstellen?

Maar het lukt me niet om er nu om te lachen. Ik maak een vuist om de hanger. Staar naar de woorden op de kaart. De getekende appel. Tot ik me realiseer dat de appel helemaal geen appel is.

Het is een vulva, met opengevouwde lippen, de clitoris als pitje van de vrucht.

Met een gil laat ik de kaart vallen, alsof het ding duizend graden heet is. De kaart valt in de prullenbak, met de tekst en de knipogende vulva omhoog. Super. Alles wat nu nog ontbreekt is een nietsvermoedende collega, die nietsvermoedend binnenloopt en een nietsvermoedende blik over mijn schouder werpt. Het zal een bijnaam zijn die me de rest van mijn carrière zal achtervolgen: Melanie Vulva-Appel Tolhuis.

O, nee. Niet vandaag, Satan. Niet op de dag voor mijn misschien-wel-promotie-gesprek, in de week waarin ik een felicitatieborrel moet organiseren voor het ego van mijn baas slash ex-scharrel.

Ik negeer het passief-agressieve briefje over afvalscheiden boven de prullenbak – sorry afvalberg, sorry schildpaddenbaby's, het scheiden van het vuilnis in mijn eigen

hoofd gaat even voor – en gris het volle filter uit ons koffiezetapparaat samen met alle oude pubquiz-memo's die ik kan vinden. De kaart, de ketting, de envelop; ik bedek ze onder een dikke laag oud papier en koffieprut.

Daarna schop ik de prullenbak terug onder het aanrecht en feliciteer mezelf met het herstellen van de natuurlijke balans van het universum.

Werk is werk; privé is privé.

En de volgende persoon die me vandaag van mijn stuk probeert te brengen, doet dat met gevaar voor eigen leven.

Met mijn cactusmok in de hand en een handvol paracetamol tegen mijn dreunende hoofdpijn been ik terug naar de ontvangstbalie in de hal. Dit is mijn werkplek: een strakke blok hout, gelegen in de ijzige luchtstroom tussen de draaideuren naar buiten en de roltrappen naar boven. En dit zijn mijn dagelijkse bezigheden: bezoekers welkom heten, naamkaartjes printen en koffiekarretjes naar vergaderzalen duwen en weer terug. Bezigheden die op zichzelf niet heel uitdagend zijn, ware het niet dat ik ze moet uitvoeren in bijzijn van mijn totaal stompzinnige collega's. Die momenteel keihard een karretje met afkoelende koffie staan te negeren dat al een kwartier geleden in de Paviljoenzaal had moeten zijn.

'Dames,' zeg ik.

'O, Mel, je raadt het nooit!' roept Amber. En dan op fluisterton: 'Romantiek-alarm! Romantiek-alarm!' Amber is vijfentwintig, met de nostalgische curven en krullen van een oude Hollywoodactrice en het IQ van een pak diepvrieserwten. Toch is iedereen in het kantoor dol op haar, want ze is hinderlijk vrolijk en oprecht geïnteresseerd in je samba-trommelhobby of de winterdepressie van je goudvis.

Ik pers mijn kaken op elkaar en doe vlug een schietgedje naar de goden van de interne overplaatsing. ‘Super,’ zeg ik. ‘Ware het niet dat een kwartier geleden...’

Maar Amber stoot Lea al aan. ‘Ik vind dat je het zelf moet vertellen. Vooral dat stuk over het Usability Lab, weet je wel. Waar Léone jou...’

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ zegt Lea, die plots overdreven geïnteresseerd lijkt in de neuzen van haar schoenen.

Lea is mijn andere collega: langer dan de gemiddelde basketballer, kampioen in exact herhalen wat je net hebt gezegd, met een pony die ze zelf uit model heeft geknipt en make-up die ze zo te zien in het donker heeft aangebracht, met haar linkervoet, vlak voor ze ging slapen, een week geleden.

In tegenstelling tot Amber is Lea echter allesbehalve traag van begrip, zij is degene die Hero heeft gevonden door te zoeken in alle verboden hoeken van ons computernetwerk. Die een app heeft gemaakt die per ongeluk gevoelige informatie over de raad van bestuur opdiepte. Helaas is het een superbrein dat maar beperkt verbinding maakt met de realiteit. Want meestal gaat het zoals vandaag en vergeet ze alles wat je tien minuten geleden hebt gevraagd over koffie en dorstige bankiers. Of ze vertrekt om koffie te gaan brengen en komt drie kwartier later terug zonder karretje, maar met een projector en een mand vol onverklaarbare broodjes hummus-paprika.

‘En toch vind ik het schattig,’ zegt Amber. ‘En haar schoenen! Ze heeft altijd zulke coole schoenen aan. Ik wou dat ik erop kon lopen! O, Lee, Lea. Je moet Melanie dat verhaal vertellen over de camping en wat Léone tegen

die mevrouw van de camping zei. Toen jullie Hero aan het zoeken waren en...'

Ik zet mijn mok met zo'n klap op de balie dat ik er zelf van schrik. Het positieve nieuws is dat ook mijn collega's een sprongetje maken en zich plots lijken te herinneren wat ik ze een kwartier geleden heb gevraagd. De vijftien gestapelde kopjes. De koffie die onderhand dezelfde temperatuur zal hebben als onze werkplek.

'Shit,' zegt Lea en achter haar dikke brillenglazen zie ik haar ogen in mijn richting drijven. 'Waar was het ook alweer?'

'De Paviljoenzaal,' zeg ik, zonder op te kijken. 'Vorige week dinsdag. Maar neem vooral je tijd.'

Lea kijkt verward. 'Kan ik niet beter haast maken? Wanneer hebben ze gebeld? Vijftien minuten geleden?' Nog een van Lea's kernkwaliteiten die ik moet doorstaan op dagelijkse basis: haar vermogen om alles wat ik zeg letterlijk te nemen. Ineens heb ik zin om een samba-trommelgroep te beginnen bestaande uit mijn voorhoofd en deze gastenbalie.

'Ik loop wel even mee,' zegt Amber, die in tegenstelling tot Lea wel non-verbale signalen begrijpt. En terwijl ze samen weglopen in de richting van de lift, hoor ik Amber nog fluisteren: 'Ze heeft het een beetje moeilijk. Die hele situatie met Hero...'

'Ik heb het helemaal niet moeilijk!' wil ik roepen. 'Er is niets tussen mij en Hero. Nooit geweest. En wat mij betreft...'

Maar ik slik het in. Samen met nog een handje paracetamol. Verdomde hoofdpijn.

Morgen. Morgen rond deze tijd heb ik mijn misschienwel-promotie-gesprek achter de rug en zicht op een nieu-

we start. Een toekomst waarin ik meer ben dan een voice-mail, een wandelend koffiezetapparaat en fulltime begeleider van twee volstrekt incompetenten collega's. Maar meer nog heb ik behoefte aan een toekomst waarin ik Hero achter me kan laten. De mediagetrainde glimlach die ik twee keer per dag moet negeren, bij binnenkomst en bij vertrek. De totale onverschilligheid waarmee hij me behandelt, na alles wat er tussen ons gebeurd is.

Want ik mag koel en professioneel lijken vanbuiten, alsof ik de hele affaire even nonchalant uit mijn hoofd heb geveegd als hij; diep vanbinnen voel ik steeds vaker een vuist. Een bal van woede die zich spant en bolt, alsof er iets groots in me opgesloten zit, iets wat groter is dan mijn lichaam, iets wat ieder moment kan exploderen in een regen van as en vuur.

Koffie, denk ik. Ik heb meer koffie nodig.